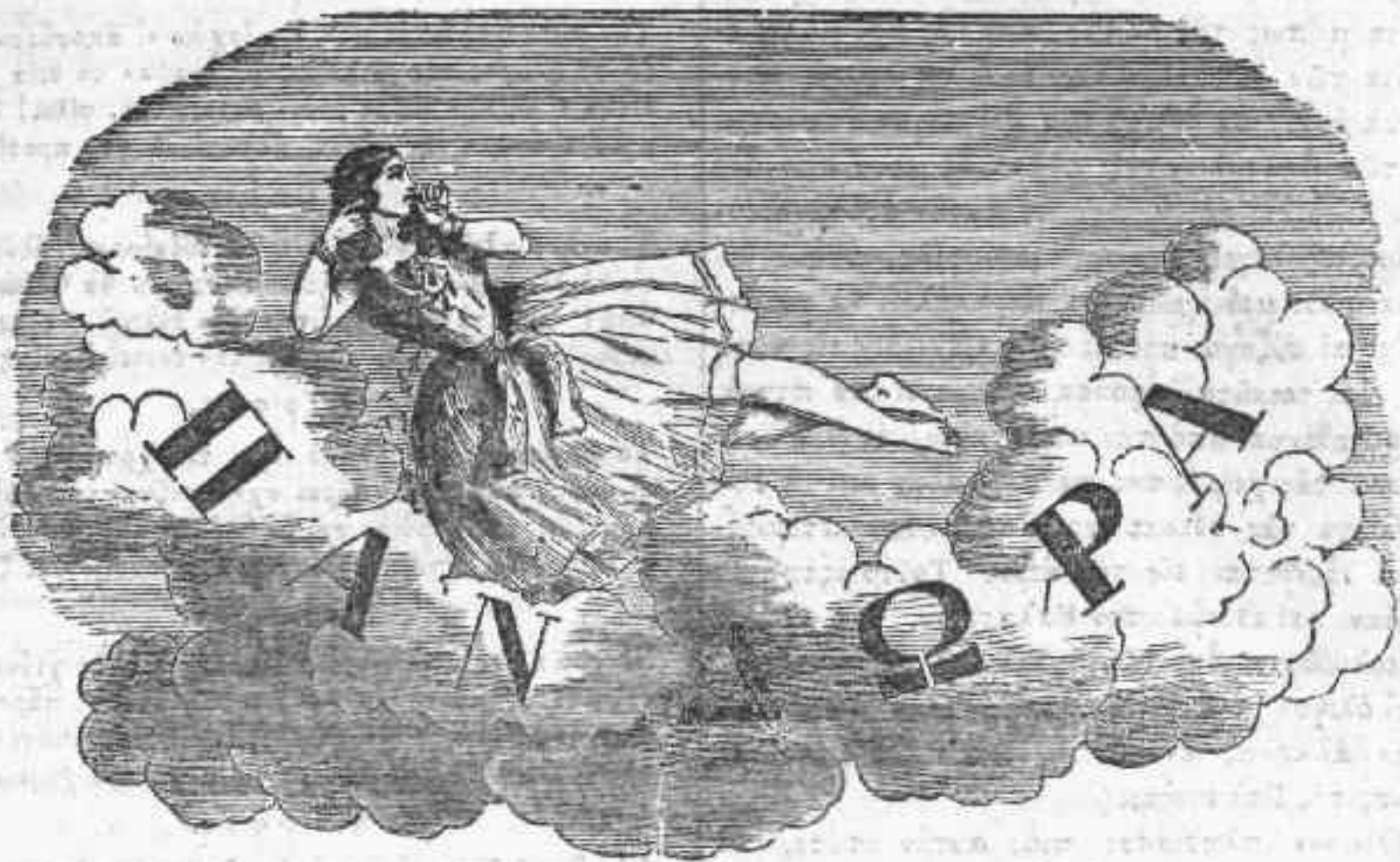

1 ΣΕΠΤΕΜΒΡ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 59.

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ

(Συνέχεια. Ἴδε Φυλλ. 58.)

—0—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (*)

Πότε θ' ἀξιωθῶ νὰ ζῶ εἰς ἀγροῦς; πότε θὰ γείνω κύριος οἰκίσκου εἰς συκᾶς τεθαμμένον; ἐπιθύμουν νὰ ἦτον πλησιέστατα ἐπαυλὶς, κήπος, λειμῶν καὶ μελισσῶν κυφέλλαι· ῥύαξ ἔρπων ὑπὸ ῥοδοδάφνας νὰ περικυκλόνῃ τὸ κράτος μου, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι μου νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι τὸν ῥύακα τοῦτον. Ἐνταῦθα θὰ διήγον ἡμέρας εὐδαίμονας, ἐργαζόμενος, περιδιαβάζων, ἀναγενώσκων θὰ διήγον ὅλην μου τὴν ζωὴν. Νὰ εἶχον νὰ ζῶ καὶ νὰ χαρίζω ἀκόμη, διότι ἄνευ τούτου, εἰς οὐδὲν ὁ πλοῦτος, οὐδὲν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζῇ μόνον δι' ἑαυτόν. Καὶ ν' ἀπῆλθον πάντων τούτων τῶν ἀγαθῶν μετ' ἀγαθῆς καὶ φίλης συζύγου, καὶ νὰ ἔδωκα τὰ τέκνα μου παίζοντα ἐπὶ τῆς γλοιοῦρας πεδιάδος, καὶ ἀμιλλώμενα ποῖον πρῶτον νὰ τριῖξῃ καὶ ἔλθον νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του· τοιοῦτοτρόπως ζῶν θὰ διήγειρον τὸν φθόνον τῶν φθονητῶν βασιλέων τοῦ κόσμου.

Τοιαύτη ἦν ἡ τύχη τῶν ποιμένων, ὧν γράφω τὴν

ἱστορίαν· γλυκὺς γάμος ἔσπερε σχεδὸν πάντοτε μακρὸν πάθος. Ὁ Δρακίων, ἐραστὴς τῆς Σιλθίας, ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ νυμφευθῇ. Ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς δὲ τοῦ ἡλίου πάντες οἱ κάταικοι τοῦ χωρίου καὶ τῶν πέριξ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὴν ὠρισμένην θέσιν, κρατοῦντες ὁ μὲν στεφάνου; ἵνα κοσμήσῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῶν μελονύμφων, ὁ δὲ διὰ τοῦ τυμπάνου καὶ τοῦ αὐλοῦ του ἔκερπεν αὐτοῖς μὲ χαριέστατον κῶμον· ἐδῶ ἤκούετο ὁ ἀγροτικὸς αὐλός, ἐκεῖ τὸ ἐναρμόνιον βύρρητον, καὶ ἀπώτερον τὸ ἀρχαῖον ψαλτήριον· οὗτος ἀνεδαῖτο ταυνίαις τοὺς κροτάφους του, ἐκείνος ἐκόσμαι δι' ἀνθοδέσμης τὸν πῖλον του, ἕκαστος ἐπέθυμει ν' ἀρέσῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του, καὶ πάντες ἦσαν εὐθυμοὶ διὰ τε τὸν ἐρωτὰ των καὶ διὰ τὸν γάμον.

Οἱ δὲ νεόνυμφοι ἀνυπομόνως περιμενόμενοι ἐφάνησαν τέλος, ἐνδεδυμένοι τὴν λαμπροτέραν στολὴν των. Τὴν μὲν Σιλθίαν συνώδευον ἡ Γαλάταια καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, τὸν δὲ Δρακίωνα περιστοιχίζον αἱ ποιμένες καὶ ὁ Ἑλικίων. Ἐν τοιαύτῃ τάξει ἐχώρει πρὸς τὸν ναὸν ἡ ἀξιόερατος ἐκείνη συνοδία ἐν μέσῃ παντοειδῶν μῦσικῶν ὀργάνων. Μετὰ δὲ τὴν περίαιωνίαν πίστειος καθομολόγησιν, αἱ δύο σύζυγοι ἐπὶ ἀνῆλθον διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐν ᾗ αἱ παρθένοι πᾶσαι ἐσπείδον νὰ προσφέρωσιν εἰς τὴν νύμφην τὰ ὠρισμένα δῶρα, ἡ μὲν κανοῦν ὀπωρῶν, ἡ δὲ ἐν τῷ πῖλῳ τῆς ἀρτίτοκα ὡὰ τῶν ὀρνίθων τῆς, ἄλλη ὄρνιν καὶ ἄλλη ἀλέκτορα. Πᾶσαι προσφορὰν τινα ἀνάλογον ἐκάστη τῆς καταστάσεώς της.

Ἐφεξῆς δὲ καὶ ἡ Γαλάταια πλησιάσασα προέφερε δύο περιστεράς, συλληφθεῖσας πρὸ μικροῦ διὰ βρόχου

(*) Παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον Δρακίωνα καὶ Σιλθίαν ἀντὶ τῶν ἡμαρτημένων Δαρτῶν καὶ Σιλθερίαν.

ὑπό τινος ὑπηρετοῦ τοῦ πατρὸς της, ἃς ἡ ποιμενίς, φοβουμένη μήπως τὰς βλάβης, ἀπαλῶς καὶ μόλις ἐκράται διὰ τῶν δακτύλων της, ἐν ᾧ τὰ λευκὰ πτερύγων, τὰ ροδόχροα ῥάμφη των διέρευγον ἀπαύστως μεταξὺ τῶν δακτύλων της· φθάσκει δὲ μετὰ σπουδῆς πρὸς τὴν Σιλβίαν, καὶ χαριέντως αὐτὴν προσαγορεύσασα, ἰδοὺ, τῇ λέγει, ἀγαπητὴ μου φίλη, πτηνὰ θέλοντα νὰ ζῶσι μεθ' ὑμῶν· σὲ παρακαλῶ νὰ τὰ δεχθῇς· ὅλαι αἱ σύζυγοι πρέπει νὰ παρέχουσιν εἰς αὐτὰ ἄσυλον. Καὶ τοιαῦτα λέγουσα προσφέρει τὰ πτηνὰ, αἵτινα ὠρεληθέντα ἀπὸ τὴν περιστάσιν, ἐν ᾧ ἡ Σιλβία ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της νὰ τὰ λάβῃ, καὶ ἡ Γαλάτεια ἤνοιγε τὰς ἐδικάς της, ἀπέπτυσαν πτερυγίζοντα καὶ ὑψώθησαν εἰς τὸν ἀέρα. Τοῦτο ἐξέπληξε τὴν Σιλβίαν καὶ ἐθλίψε τὴν Γαλάτειαν. Ἀμρότεροι δὲ παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πτηνὰ, αἵτινα μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἀφανῆ. Τότε ἀμρότεροι ἐθεώρησαν ἀλλήλους· ἐν σιωπῇ, καὶ πάντες ἐγέλωσαν, πλὴν μόνῃς τῆς Γαλατείας.

Ὁ Ἑλικίων πλησιάζας πρὸς αὐτὴν τότε, τὰ πτηνὰ ταῦτα, τῇ λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ, πρὸς τιμωρίαν σου ἐρυγον, διότι δὲν τὰ ἐπεμελείσῃ· ἀλλὰ θὰ αἰσθηνῶσι τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ σὲ ἴδωσι καὶ πάλιν, καὶ εἰμὶ βέβαιος ὅτι θὰ ἐπιστρέψωσι.—Ἀδιαφορῶ, εἶπεν ἡ Γαλάτεια, καὶ παρηγοροῦμαι ὅτι εἶνε εὐτυχέστερα. Ἐν τούτοις πέρυτια πέμψασα ἔφερν ἀπὸ τοῦ ποιμνίου ὠρεῖον ἀρνίον πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν περιστερῶν.

Προτρεπομένων δὲ τῶν δώρων, πολλὰ τράπεζαι ἦσαν παρατεθειμέναι ὑπὸ σκιᾶς ἐκ φύλλων, κεκλυμέναι ἀπὸ παντὸς εἶδους βρωμάτων. Ὁ πανηγυρίζων Δρακίων ἐκάθισε τὰς μητέρας τοῦς γέροντας καὶ τὰς παρθένους κατὰ τάξιν, τὰ δὲ πικιδία ἀρῆκεν ἵνα ὑπηρετῶσι κατὰ τὴν τράπεζαν. Μακρότερα δὲ ἐτοποθετήθησαν οἱ μουσικοὶ ἐπὶ τῶν πίθων θεατροειδῶς διατεθειμένων. Ἡ μουσικὴ συμφωνία ἤρχισε τότε, διακοπτομένη πολλάκις ἀπὸ χαρμωγῶν φωνῶν· ἡ παιδρότης, καὶ ἡ εὐθυμία λάμπουσιν εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα· ὁμιλοῦσιν, ἀκούουσι, γελῶσι πάντες συγχρόνως· καὶ πάντες εἶνε εὐχαριστημένοι, πάντες εὐτυχεῖς ὡς ἂν ἕκαστος ποιμὴν αὐτὸς πρὸ ὀλίγου εἶχε νομφευθῇ τὴν ἐρωμένην του. Ὅπως δὲ μὴ ἐλλείψῃ κατὰ τὴν πανηγυρίαν οὐδὲν εἶδος εὐθυμίας, ὁ Δρακίων ἐπρότεινε μετὰ τὴν τράπεζαν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν ποιμένων, καὶ ἡ Σιλβία λαβοῦσα τὸν στέφανόν της προέθηκεν αὐτὸν ἄθλον πρὸς τὸν ὅστις ψάλλῃ καλλίτερον τὴν ἐρωμένην του. Τότε τὰ μουσικὰ ὄργανα ἔπαυσαν, καὶ αἱ μὲν νέαι πᾶσαι ἔρριψαν βλέμμα πρὸς τοὺς μνηστῆράς των, οἱ δὲ ποιμένες παρεσκευάζοντο νὰ τρυφώδῃσιν. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐραστρος ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ στάδιον, ἀλλ' ἄμειψεν τὸν Θύρσιν ἐγερθέντα, ἐκάθητο· διότι οὐδεὶς μετ' ἐκείνου ἐτίλμα νὰ συνγωνισθῇ. Μόνος δ' ὁ Ἑλικίων, Ποιμὴν, τῷ λέγει, δὲν ἄξιόν μὲν νὰ διαμφισβητήσῃ μετὰ σοῦ περὶ τοῦ βραδείου, ἀλλὰ θέλω νὰ ἐξυμνήσω τὴν ἐρωμένην μου. Τότε, βαθείας σιωπῆς κατὰ τὴν ὁμήγουρην ἐπελθούσης, οἱ δύο ἀντίζηλοι ἐψάλλον ἐξ ὑπερβορίας τοὺς λόγους τούτους:

Θύρσις.

Τὴν πυρκαϊάν ἐντός μου δὲν ἰσχύω ν' ἀποσείσω·
δαινὰς φλόγας τῆς Φιλλίδος μ' ἤναψαν τὰ θεῖα κάλλι.
Πλὴν τ' ὠραῖον τοῦτο ῥόδον μεταξὺ σας, φίλοι! θέλλει,
ἀρού τ' ὄνομά της εἶπον, ἄλλο τί νὰ σὰς προσθέσω;

Ἑλικίω.

Τ' ὄνομα αὐτῆς ποῦ μ' ἔχει εἰς εὐδαίμονα; ἀλύσεις,
εἰς τὰ ἐλκομένα βάθη τῆς καρδίας μου θὰ θάψω.
Φεῦ! οὐδὲ τὰ θέλητρά της δὲν τολμῶ νὰ περιγράψω
κορωνίς τοῦ κάλλους εἶνε καὶ τὴν ἐννοεῖτ' ἐπίσης.

Θύρσις.

Τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της ἔχει τὴν χροῖαν τοῦ μήλου,
αἱ ὀφρὺς αὐτῆς αἱ μαῦραι σχηματίζουν τὸς' ἀφίδας.
Γοητεῖται τὰς καρδίας καὶ ἐν βλέμματι τῆς Φιλλίδος,
κ' αἱ καρδίαι τῶν λατρεύον μετ' ἐνθουσιώδους ζήλου.

Ἑλικίω.

Ἡ χροιά της στιλπνοτέρα εἶνε τῆς λευκῆς χιόνης,
καὶ μ' ἐρυθρὰ τοῦ ῥόδου ζωγραφοῦντ' αἱ παρειαί της.
Τὴν στιλπνότητά δὲν χάνει ἡ λευκὴ χιών ποτέ της,
καὶ ἐρυθρὰ τὸ ῥόδον κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμῶνος.

Θύρσις.

Δύο ἔτη δούλον μ' ἔχει ἡ ἀγγελικὴ μορφή της·
ἄμειψεν μ' ἐρρίψαν ἐν βλέμματι οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοί της,
μ' ἔλκυσαν καὶ με ἐλκύουν, ὡς τὸν σίδηρον μαγνήτης,
καὶ ἡ ἀλυσίς μου εἶνε κόμη ἡ χρυσαυτὴ της.

Ἑλικίω.

Ἐρως τῶν ψυχῶν ὁ ἄρχων, μὲ φαρέτραν εἰς τὴν χεῖρτι,
εἰς τοὺς δύο ὀφθαλμούς της κάθηται καὶ με τοξεύει,
καὶ ἡ φίλη μου ὁπότεν ἢ με βλέπῃ ἢ με νεύῃ,
ἡ οὐράνιος μορφή της παραδείτου πνέει μῦρα.

Θύρσις.

Μυριάκις εἰκονίζει κάτοπτρον συντεθειμένον
τὴν αὐτὴν μορφήν, καὶ τέρπει τὸν θεώμενον μεγάλως.
Οὕτως εἰς τὴν τεθειρασμένην τὴν καρδίαν αὐτὴν μένου,
εἰκονίζεται παντοίως τῆς Φιλλίδος μου τὸ κάλλος.

Ἑλικίω.

Ὡς τὸ πρόβατον βελάζον τὴν ἀμνάδα περιμένει,
ὡς προσμένει γῇ αὐχμῶτα ὁρόσον πρωινήν τὸ θέρος,
Οὕτω τὴν ζητεῖ με γόους ἡ ψυχὴ μου τεθλιμμένη,
κ' ἐνός βλέμματός της ὁρόσον ὁ θερμός μου ζητεῖ ἔρως.

Θύρσις.

Εἰς τὴν φίλην μου νὰ δώσω μέλλω εἰς τὴν ἑορτὴν της
δύο ῥότους λευκοστίκτους, τεθειρασμένους με φροντίδα.
Ἀντ' αὐτῶν δὲ θέλω λάβει ἀπὸ τὴν καλὴν Φιλλίδα
τοὺς κυάνους ὅπου στέφουν τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της.

Ἑλικίω.

Εἰς τὴν προσφιλεῖ θεᾶν μου οὐδὲν ἔχω νὰ δωρήσω,
εἰμὶ τὸν πιστὸν μου κύνα καὶ καρδίαν τὴν θερμὴν μου·
τὴν καρδίαν μου δὲν ἔχω πλέον εἰς διάθεσίν μου,
τὸν δὲ κύνα μου προθύμως θὰ τῇ τὸν παραχωρήσω.

Καθὼς δ' οἱ δύο ποιμένες ἔπαυσαν τρυφώδουντες,
ἡ Σιλβία δισταζούσα ἠθέλησε νὰ προσέρῃ δύο βρα-
δεία. Τὰ προτερήματά σας, λέγει πρὸς αὐτούς, εἶνε
ἴσα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν τολμῶ οὐδὲ δύναμι νὰ ἐκλέξω
εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο ἀνάκει τὸ βραδεῖον, ἃς λάβῃ
ἕκαστος· ὑμῶν δάφνη· κλάδον, καὶ συγκατανεύσατε
νὰ προσέρω τὸν στέφανον εἰς τὴν καλλιτέραν μου
φίλην· καὶ συγχρόνως προτέρειν εἰς μὲν τὸν Θύρσιν
καὶ τὸν Ἑλικίον· δύο στεφάνους ὁμοίους, πρὸς δὲ
τὴν Γαλάτειαν στραφείσιν. ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
της τὸν στέφανον τῶν ἀνθέων. Καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν

πράξιν ταύτην ἡ μουσική ἔδωκε τὸ σημεῖον τοῦ χο-
ροῦ. Ὁ Ἑλικίων ἐλθὼν τότε, παρακαλεῖ τὴν Γαλά-
ταιαν νὰ χορεύῃ μετ' αὐτοῦ. Ἡ ποιμενὶς ἐρυθρίασε
μὲν κατὰ πρῶτον, ὅμως συγκρατετήθη. Ἠθέλετε εὐ-
χαριστηθῆν, εἶπεν ὁ Ἑλικίων μετὰ ταπεινὴν φωνήν, ἐάν
ὁ Θύρσις μόνον ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον; ὅχι, ἀπεκρίθη
ἡ Γαλάταια· θὰ ἐλαπούσῃ διὰ τὴν τιμὴν τοῦ χω-
ρίου μας ἂν σ' ἐδίλεπον ἡττημένον ὑπὸ ξένου. Μετὰ
τὰς ὀλίγας δὲ ταύτας λέξεις δὲν ἐτόλμησεν πλέον νὰ
ἐμιλίσωσι.

Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, πάντες ἦλθον νὰ δει-
πνήσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δρακίωνα· πλὴν τῆς
Γαλαταίας, ἀπελθούσης μετὰ τῆς Ἀνθοῦς καὶ τῆς
τεθλιμμένης Θεκυῆς εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἀμα δ'
αἱ τρεῖς ἀνεχώρησαν, ὁ Ἑλικίων διεσθύνθη πρὸς τὴν
καλύβην του μετὰ τοῦ Ἑράστρου, Θύρσιος καὶ τοῦ
ἀέμονος, διότι οἱ δύο τελευταῖοι ἦσαν πρὸ πολλοῦ
φίλοι τοῦ Ἑλικίωνα, τοῦ ὅπου οὐ ἐγνώριζον τὸν ἔρωτα
καὶ τὴν θλίψιν.

Δὲν εἶχον δὲ ἀκόμη προχωρήσειν πολὺ, ὅτε δια-
βαίνοντες ὑπὸ τὰς ὑπαιρέας ἀρχαίου τινὸς ἐρημητη-
ρίου κειμένου ἐπὶ μικροῦ λόφου ἤκουσαν φθόγγον πη-
κτίδος (ἄρπας). Ἄς σταθῶμεν, λέγει πρὸς τοὺς ὁδοι-
ποῦς τοῦ Ἑράστρου, ν' ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν νέου
τινὸς πρὸ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν ἐλθόντος καὶ
μονάζοντος ἐνταῦθα, μεθ' οὗ πολλάκις ἦλθαν εἰς συν-
έντευξιν, ἀνγκασθέντος, ὡς νομίζω, ἀπὸ μέγα δυστύ-
χημα νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον· καὶ ἐάν ἡ Γαλάταια ἐμ-
μένη βασανίζουσά με, ἀπεφάσισα νὰ ἐλθω καὶ νὰ
μονάσω μετ' αὐτοῦ.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἑράστρου ἐνέπνευσαν ἐπιθυ-
μίαν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ποιμένας νὰ γνωρίσωσι τὸν
Ἑρημίτην διὸ καὶ ἀναβαίνοντες ἐν σιωπῇ τὸν λόφον
ἔβαν νέον τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον περίπου ἄγοντα τῆς
ἡλικίας ἔτος, καθύμενον ἐπὶ ἀπορρώγος (τεμαχίου
βράχου), ἐφόρει δὲ χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα, σχοι-
νὸν ἀντὶ ζώνης φέρων, γυμνήπους καὶ ἀνυπόδητος,
καὶ εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν πηκτίδα γοεῶς φθεγγο-
μένην· οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐστραμμέ-οι
πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐν ᾧ ἀπὸ τὰς παρεῖας του κατήρ-
χοντο δύο μεγάλαι πηγαὶ δακρύων. Ἡ σιωπὴ τῆς
νυκτός, ἡ ἐξησθενημένη λάμψις τῆς Σελήνης, ἡ σε-
βαστὴ τοῦ ἐρημητηρίου φρίκη, τὰ πάντα ἐφαίνοντο
διατιθέμενα τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς λυπηροὺς τόνους τοῦ
ἐρημίτου, ὅστις ἀφ' οὗ τοὺς ἀντεχαιρέτισε λαβὼν
μετ' ὀλίγας στιγμὰς τὴν πηκτίδα του ἐψάλε ταῦτα:

Ματαίᾳ ἢ πρὸς τὸν Θεὸν εἰκερὰ μεμψιμοιρία,
Ἦν καθ' ἐκάστην μὲ κλαυθμούς καὶ θρήνους ἀπειθύνω·
Ἐκτὸς τῆς εὐσπλαγχίας του κατήντησα νὰ μείνω,
Καὶ τύχη κ' ἔρω καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ φίλια
Συνώμωσαν πρὸς θλίψιν μου καὶ πρὸς ταλαιπωρίαν...
Νὰ πῶ μ' ἔχ' ἡ μοῖρά μου βεβαίως πεπρωμένον,
Τοῦ βίου τὸ ποτήριον μὲ θλίψεις μεμιγμένον,
Ζωὴν νὰ ζῶ μὲ ὥρισεν ἀβύσσον, ἀθλίαν.

Φίλι' ἀγνή καὶ ἱερὰ! ὦ! παῦσον τὰ δεινὰ μου.
Ἀπόδος μοι τὴν ἡσυχον ζωὴν μου τὴν προτέραν,
Νὰ πνέω αὐραν ἔρωτος καὶ λύπης ἐλευθέραν!...
Ναί! εὐ, ἡ πρώτη φίλη μου καὶ σήμερον ἐχθρά μου,

Τὸ ἄγιόν σου βάλαμον εἰς τὴν ψυχὴν μου χύσε,
Τὴν ἄφινθον τοῦ βίου μου μετάδωκε εἰς μέλι,
Ἡ τῆς ἀργῆς σου κατ' ἐμοῦ ἐκκένωσον τὰ βέλη,
Καὶ λύχνον μου τὸν τρέμοντα ὀλοταλῶς κἂν εἴδω!...

Ἀμα ὁ ἐρημίτης ἐπιώπησεν, ἡ κεφαλὴ του ἐκλίν-
θη ἐπὶ τοῦ ὄμου του, αἱ χεῖρές του ἀφήσασαι τὰς
χορδὰς τῆς πηκτίδος ἡρέμα κατέπεσαν πρὸς τὰ
πλευρὰ του. Οἱ δὲ ποιμένες σπεύδουσι πρὸς βοήθειάν
του· ὁ Ἑράστρος τὸν ἀναλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας
του, καὶ μόλις ὁ ἐρημίτης συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, ὅς-
τις, ἀφ' οὗ πολὺν χρόνον τὸν παρετήρησεν, ὡς ἀπὸ
βαθέος ἐγερθεὶς ὕπνου, Ποιμὴν, τῷ λέγει, αἱ περὶ
ἐμοῦ μερίμναι σου ἐπαυξάνουσι μόνον τὰ δεινὰ μου,
ἀνθ' ὧν κενὴν μόνον εὐγνωμοσύνην δύνάμην νὰ σοὶ
παρέξω. Δύνασαι, εἶπεν ὁ Θύρσις, νὰ μᾶς διακοινώσης
τὸ αἷτιον τῆς δυστυχίας σου ἢ τρυφερὰ φίλια, ἣν
ἤδη μᾶς ἐνέπνευσες, εἶνε ἄξια τοιαύτης ἐμπιστοσύνης.
Ἀχ! ἡ φίλια!... ἀπανάλαβεν ὁ ἐρημίτης· τί λέξεις
σὲ διέφυγε! Ἀλλ' ὅμως θὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυ-
μίαν σου, τοσούτω μᾶλλον, καθ' ὅσον εἶμαι ὑποχρεω-
μένος· ἐπειδὴ ὁσάκις καταφεύγω εἰς τὸ χωρίον σου,
ζητῶν τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν τροφὴν πρὸς συν-
τήρησιν τῆς ἀθλίης ζωῆς μου, μοὶ προσφέρουσι πάν-
τοτε περισσότερον παρ' ὅτι ἔχω ἀνάγκην· καὶ ἐπει-
δὴ εἰς ὑμᾶς χρεωστώ τὴν ζωὴν μου, δίκαιον εἶνε
νὰ σᾶς καταστήσω καὶ τῶν δεινῶν μου εἰδῆμονας.
Τοιαῦτα λέγοντα τὸν περιεκύκλωσαν οἱ ποιμένες,
ὡς ἐρεξῆς τὰ δεινὰ του ἐξιστοροῦντα.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἐνδοξον πόλιν τοῦ Χέρη,ς,
τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἡ Ἀθηναῖα καὶ ὁ Ἄρης
πάντοτε ἐπροστάτευσαν, ἔζη νέος τις ἱππότης Θιμ-
βρίων ὀνομαζόμενος, οὗτινος ἡ μεγάλη ἀνδρία ἦτο τὸ
ἐλάχιστον τῶν προτερημάτων του. Ἀπὸ ἀκαταγώ-
νιστόν τινα συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν συρόμενος, με-
τεχειρίσθη ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ ἐπιτύχω τὴν
φιλίαν του, καὶ τὸ κατώρθωσα. Ἡ πόλις ἅπασα ἐλη-
σμόνησε πάραυτα τὰ ὀνόματα τοῦ Θιμβρίωνος καὶ
Φαθιανοῦ, τοῦτο εἶνε τὸ ὄνομά μου, καὶ μᾶς ἐκά-
λουν ἀπλῶς οἱ δύο φίλοι.

Δικαίως ἡξιώθημεν τοιαύτης ἐπιφθόνου ἐπωνυμίας,
καθότι τὰ ὥραία τῆς ζωῆς μας ἔτη πατήρχοντο ὡς
στιγμαὶ μόνῃ ἡμῶν ἐνασχόλησις ἦτο αἱ πολεμικαὶ
ἀσκήσεις, ἀντὶ τῆς πρότερον θήρας, τὸ πάθος μας ἦτο
ἡ φίλια. Ἡ τοιαύτη εὐτυχία διήρκεσε μέχρις ἐκείνης
τῆς ἡμέρας, ὀλεθριωτάτης πασῶν τῶν ἡμερῶν τοῦ βίου
μου, καθ' ἣν ὁ Θιμβρίων ἦλθεν εἰς ἐρίδα μετὰ τινος ἱπ-
πότου Πραναίλου. Ἐπειδὴ δὲ ἀναγκάσθη ὁ φίλος μου
ἀπὸ τῆς συγγενείας του ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπερχόμενος
ἔγραψε πρὸς τὸν Πραναίλον, ὅτι ἔρχεται εἰς Νεάπο-
λιν, ὅπου προθύμως τὸν περιμένει νὰ δώσωσι πέρας
τῆς μεταξύ των διαφορᾶς ὅπως ἀρμόζει εἰς εὐγενεῖς.

Ἐγὼ δ' ἀσθενῶν τότε δὲν ἠδυνήθην μὲ λύπην μου
νὰ παρακαλουθῶ τὸν φίλον μου, ἀφ' οὗ ἀπεχωρί-
σθην, χύσας μετ' αὐτοῦ πικρὰ δάκρυα· τῷ ὑπεσχέθην
ὅμως ὅτι ἅμα ἡ ὑγεία μου καὶ τὸ ἐπιτρέψῃ, θέλω
σπεύσειν πρὸς ἐντάμωσίν του. Ἀλλ' ἡσθάνθην ἀμέ-
σως ὅτι ἡ ἀπουσία του μὲ κατέτρυχε περισσότερον

ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν μου, καὶ γνωρίζων ὅτι ὑπάρχον ἐν Γαδεύροις τέσσαρες λιθυρνίδες (galères) (1) ἀποπλέουσai δι' Ἰταλίαν, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιβιβάσθω ἐν αὐταῖς, ἐνθάρρυνθεις περισσότερον ἀπὸ τὴν φιλίαν παρὰ ἀπὸ τὰς ἐκλιπούσας δυνάμεις μου· ὅθεν ἐπιβιβάσθεις καὶ οὐριοδρομῶν ἐβίβασα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς Νεάπολιν.

Ὅτε ἐβίβασα εἰς τὸν λιμένα ἦτο νύξ· ἀποβιβάσθεις λοιπὸν εἰς τὴν ξηρὰν ἤκουσα, ὁδὸν τινὰ διερχόμενος, κλαγγὴν ξιφῶν, καὶ παρτηρήσας εἶδον ἀνθρώπον ἐπερειδόμενον τὰ νῶτα ἐπὶ τοίχου, καὶ μόνον ὑπερασπιζόμενον κατὰ τεσσάρων δολοφόνων. Καί τοι μὴ εἰδὼς σπεύδω εὐθύς εἰς βοήθειάν του, παρακλουθόμενος ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας μου, καὶ εὐθύς οἱ ἀνὴρ οὗτοι ἐκείνοι ὑποχωροῦσιν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐσοδὸν. Τότε τρέχω πρὸς τὸν ἀγνωστον ἀνθρώπον, τὸν ὁμιλῶ, καὶ προσδιδέψας βλέπω τὸν Θιμβρίωνα, ὃν περιλαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἐσφριγγον, καταδρέχων αὐτὸν μετ' ὁδύρα. Ἀλλὰ πολὺ ἀκριβῶς ἐπλήρωνον τὴν χαρὰν τότεν γλυκείας ἐνώσεως, διότι ὁ φίλος μου ἦτο τετραχυματισμένος, καὶ συγκινηθεὶς ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς παρουσίας μου ἀπώλεσε πάσας τὰς δυνάμεις του, καὶ λελειποθυμημένος καὶ ὅλως κατημαγμένος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἄνευ ἀναβολῆς πέμπω ζητῶν ἱατρικὴν βοήθειαν, καὶ ἕως νὰ φθάσῃ ὁ χειρουργὸς συνήλθεν εἰς ἑαυτὸν, καὶ μόλις βεβαιωθείς ὅτι ἡ πληγὴ δὲν εἶναι θανατηφόρος παρηγορήθη. Τὰς χεῖράς μου δὲ ἀντὶ φοβίου παρασχόντας μετακομίσμεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐμάθομεν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς δολοφονίας.

Ὁ Θιμβρίων δηλονότι φθάσας εἰς Νεάπολιν εἶχεν ἐγχειρίσειν ἐπιστολὰς εἰς Ἰσπανίαν πρὸς τινὰ τῶν προϋχόντων τῆς πόλεως, οὗτινος ἡ οἰκογένεια ἦτον Ἰσπανικὴ. Ὑποδεχθεὶς ὁ ἀξιόεστος φίλος μου ὡς συμπολίτης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προϋχόντος ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ Νισίδης, τῆς ὠραιοτάτης ἅμα καὶ συνετωτάτης πασῶν τῶν Νεαπολιτιδῶν. Τὸ δὲ σέβας καὶ ἡ δειλία του δὲν τῷ ἐπέτρεψάν ποτε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν ἔρωτά του. Ἀλλος δὲ τις Ἰσπανὸς Πρίγκιψ, ἐραστὴς τῆς Νισίδης, προμαντεύων ὅτι εἶχεν ἀντίζηλον, καὶ φοβούμενος τόσον τὴν ἀνδρίαν ὅσον καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Θιμβρίωνος συνέλαβε τὴν ἀγενῆ ιδέαν νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Τὸ συμβεβηκὸς δὲ τοῦτο διακρυλληθὲν καὶ ὅλην τὴν πόλιν, ἐφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ πατρὸς τῆς Νισίδης, ὅστις παροργισθεὶς ὅτι ἐνείχετο ἐν τούτῳ καὶ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς εἰς τε τὸν Πρίγκιπα καὶ τὸν φίλον μου νὰ μὴ ἴδωσι δευτέραν φορὰν τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του.

Ἡ ἀπαγόρευσις βέβαια αὕτη ἦτο ἀλγεινότερα εἰς τὸν Θιμβρίωνα ἀπὸ τὴν πληγὴν του, καταβιβρωσκόμενος ἀπὸ πᾶθος, ἐκχυζινοόμενον καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα αἴτια· λυπούμενος δὲ ὅτι δὲν ὁμολόγησε τὸ πρᾶγμα παρρησίᾳ, ὅταν ἦτο κακὸς, ἠθέλησεν ἤδη νὰ δοκιμάσῃ κατὰ πόσον τιμᾶται ἀπὸ τὴν Νισίδαν.

Ὅλα τὰ μετὰ τῷ ἐρχίνοντο συντελεστικά, καὶ τὰ

αὐτὰ πάλιν ἀδύνατα· ἔγραψεν ἑκατὸν ἐπιστολάς, καὶ πάλιν τὰς ἐσχίζε, καὶ μυρία τοιαῦτα ἀκατόρθωτα σχέδια διεδέχοντο ἀλλήλα τὸ πνεῦμά του. Ἐν ᾧ λοιπὸν τοσαῦτα ἀνευγίαι τοσαῦτα λύπαι ἐφλόγισαν τὴν πληγὴν τοῦ φίλου μου, καὶ ὁ κίνδυνος ἐπίνετο ἀφρευκτός, ἀπεφάσισα εὐρὺν τρόπον νὰ εἰσθῶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του, καὶ νὰ τὸν σώσω.

Ἐπὶ τούτῳ λοιπὸν ἐνθυσθεὶς ὡς αἰχμάλωτος ἀρτιλυτρωθείς, καὶ λαβὼν καθάραν περιηρόμενην πᾶσαν ἐσπέραν τὴν οἰκίαν τῆς Νισίδης. Ὑάλλων παθητικὰ τινὰ ἄσματα, καὶ νομιζόμενος ὡς τις αἰχμάλωτος Ἰσπανὸς διαφυγὼν χεῖρας ἀπίστους. Τὸ ὄνομά μου εὐθύς ὡς τοιοῦτου ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καὶ πάντες ἔδραμον νὰ ἀκούσωσι τοὺς παθητικωτάτους φλόγγους κιθάρης μουσικοῦ τινος αἰχμαλώτου, ἐν οἷς καὶ ὁ πατήρ τῆς Νισίδης, ὃς προσκαλέσας με εἰς τὴν οἰκίαν του παρεκάλε νὰ κρούσω τὴν κιθάραν μου. Ἐνταῦθα πρῶτον εἶδον τὴν Νισίδαν, ἐνταῦθα ἀπώλεσα τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς μου, καθότι τολμήσας ν' ἀντιβλέψω τὸ σφράγιον ἐκείνου πρόσωπον, τὸ χαριέστατον ἀνάστημα καὶ τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, ὃν ἡ λάμψις ἦτο συγκερασμένη δι' ἐλαφροῦ τινος μεγαγγολίας ἀπεικονίσματος, ἡσθάνθη πᾶρυτα τὸ φάρμακον περιτρέχον τὰς φλέδας μου, καὶ εἶδον ὅτι ἦτον ἀνάγκη νὰ φύγω· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην πλέον, καὶ μόνη ἡ στιγμή ἐκείνη με κατέστησεν ὡς καὶ τὸν Θιμβρίωνα ἀσθενῆ. Οἱ προσκαλέσαντές με δὲν ἔπαυνον παρακαλοῦντες νὰ τραγωδήσω, ἂν καὶ μόλις ἠδυνάμην νὰ ὁμιλήσω. Ἐνδοῦς τέλος εἰς τὰς παρακλήσεις των ἐξελεξάμην Ἀνατολικὸν τι ἄσμα, ὅπερ εἶχον μάθει ἀπὸ αἰχμαλῶτον Πέρσην.

Ἐνταῦθα οἱ ποιμένες πάντες ἐπιμόνως παρεκάλεσαν τὸν ἐρημίτην νὰ τοῖς τὸ ἐπαναλάβῃ, ὅτε καὶ ἀνπλαθὼν τὴν ἄρπαν του ἐψάλλε με φωνὴν γλῶσσειν τὰ ἐξῆς:

Εὐδαίμων ὁ Ἑρμῦλος ἠγάπα τὴν Εἰρήνην,
ὁ ἔρως μεταξύ των ἀποδρὸς ἀντανεκλάτο,
πᾶν δ' ἐκτὸς τούτου πάθος ἐντός των ἐκοιμάτο,
κ' ἐπέρα ἡ ζωὴ των μ' ἀγάπην καὶ γαλήνην.
Ἀλλὰ τῶν ἐραστῶν μας ἡ μοῖρα κ' εὐτυχία
εἰς ῥόδου συνεδέθη ἐν φεῖ! ἐν μόνον φύλλον.
Νὰ θλίψῃ τὴν Εἰρήνην, νὰ σφάξῃ τὸν Ἑρμῦλον.
λεπτὴ βίβη Ζεφύρου ἐξήρκει μόνον μία.

—ο—

Ἐν ὅσῳ διατῆραι αὐτὸ τὰ πέταλά του,
καὶ ἡ ζωὴ ἐπέρα ἐνθούσα τοῦ Ἑρμῦλου
ἡ ἀπαισία πτώσις ἐνός πλήν μόνου φύλλου
καὶ εἰς αὐτὸν ἐγρήθη παρὰ τῆς θανάτου.
Ἐλάτρευε τὸ ἀνθος ἐκείνο ἡ Εἰρήνη
καὶ τὸ ἐκαλλιέργει δειλὴ κ' ἐρυθριώσα...
ὦ! ὅσπερ ἐλπίδος καὶ ἔρωτος ὀπόσα
ῥοδαία τῇ παρείχεν ἡ νεανθὴς ἐκείνη!

—ο—

Ὁ δύστηνος Ἑρμῦλος, ἐλθὼν μίαν πρωΐαν,
εἰς τὸν εὐωδιδῶντα ὠραῖον κάλυκά του
κρυφίως ἐπιθέτει ἐν φλέγον φιλημά του·
ὁ δ' ἔρως τὴν Εἰρήνην εἰς πρᾶξιν ὀλεθρίαν
ὤθει, τὸ φιλημά του αὐτὸ νὰ ὑφαρπάσῃ.
Ἐν ᾧ πλήν, ἐπιθεῖσα τὰ ῥόδινά της χεῖλη,

(1) Εἶδος μικρῶν ταχυπλόων πλοίων.

μὴ δάκρυα τὸ μένος ἐκείνο καταβλεῖ,
τῶν φύλλων ἀκουσίως ὀλίγα ἐκτινάσσει.

Τοῦ ἐραστοῦ τῆς τότε τὴν δάδα μόνη σφίγγει,
καὶ ἐνταγκαλιζομένη τὸ φίλον αὐτοῦ πτώμα,
τὸ κείμενον ἔμπροσθεν τῆς χωρὶς πνεύνῃ καὶ χρωμῇ,
ἐς τὰ ὠχρὰ τοῦ χέλιος ἐν φέλλῃ αἰνέει...
Πλὴν ἦτο τελευταίαν αὐτὸ τὸ φίλημα τῆς.
Ἀπίπτη ἡ ψυχὴ τῆς ἐπάνω τοῦ αἵματος,
καὶ ἐκεῖ τὴν ὑπεδέχθη ὁ θριγκωθεὶς ἔρωτος,
ὁ πρωτοεργὸς εἰς ὅλα τὰ θλιβερά δεινὰ τῆς.

Ἡ Νισίδα εἶχε καὶ δευτερότοκον ἀδελφὴν Λεύ-
κην, ὠριάν σχεδὸν ὡς καὶ ἡ πρωτότοκος. Ἡ Λεύ-
κη ἐφάνετο ἀκρόνισα τὸ αἶμα μετὰ περισσότερας
προσοχῆς πικρῶς ἄλλου, ἐγκωμιάζουσα πλὴν τὴν
σοφίαν μου, ἐγὼ δὲ τὴν εὐχαρίστουν τὸ βλέμμα ἔχων
ἐστραμμένον πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς· τὸ αἶμα μου
εὐποιεῖται τοῦς ἐθέλξεν ὥστε ὁ πικρὸς τῶν μὲ παρε-
κτεῖται νὰ τὸ ἐπαναλάβω. Πλὴν ἦν χρόνον ἐταλαν-
τούμενη πρὶν ὠφελῆθαι ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς· ἡ γὰρ
βέβαιος ὅτι τὸ βέλος τὸ καταξέσχίζον τὴν καρδίαν
μου εἰσέδυσσε βαθύτερον· ἀλλ' ἀναγκάζομενος ἀφ' ἐνὸς
μὲν ὑπὸ τοῦ φίλου μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ παρὰσυρόμε-
νος καὶ ὑπὸ τοῦ ἐρωτός μου, περιηρχόμεν τὴν οἰκίαν
τῆς Νισίδας, ἦν ἰδὼν καὶ δεύτερον ἀπώλεσα πᾶσαν
ἐλπίδα θεραπείας.

Συμπεράννυτε τώρα ποῖοι ἀντίθετοι διαλογισμοὶ δι-
έχοντο τὴν ψυχὴν μου· διότι τὸν μὲν θυμωδῶντα
ἐπάγων περισσότερον τῆς ζωῆς μου, τὴν δὲ Νισίδην
πισσότερον ἴσως παρ' ὅτι ὁ θυμωδῶν· χάριν λοι-
πὸν τοῦ φίλου μου τὴν ἐβλεπον καθ' ἐκάστην, ὅστις
καὶ τοὶ ἐξισθημένοι καὶ εἰς ἀνάβρωσιν εὐρισκόμενος
διηρκεῖτο ὁμοῦς καθ' ὅσον ἡλπιζεν εἰς τὰς ὑπὲρ αὐ-
τοῦ μερίμνας μου. Ὁ χρόνος ἐν τούτοις ἀντὶ ν' ἀνα-
καρίστη ἐπικύζανε τὰ δεινὰ μου, διπλασιάζομένου
πᾶσαν στιγμὴν τοῦ πάθους μου, τοῦ συνειδόμενος μάλ-
λον ἐλέγχοντος, καὶ τῶν πόνων αὐξανόμενων, πρὸς
τὰ ὅποια ἡ υἡγία μου δὲν ἀντεῖχε πλέον· οἱ ἐσθι-
σμένοι καὶ κοῖλοι ὀφθαλμοί μου μόλις ἠδύναντο νὰ
στρέψωσι πρὸς αὐτὴν, τὸν θάνατόν μου ἐπάγουσαν
διέκρινον τὴν ἀνησυχίαν τοῦ πατρὸς τῆς Νισίδας,
παρὰκαλῶσης με πρὸ πάντων μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς
Λεύκης μετὰ πολλῆς εὐγενείας νὰ μὴ κρύψω ἀπ'
αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν μου. Ἐκράτεινα λοιπὸν
τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀνακαλέσας τὸ ὀφειλόμενον
πρὸς τὸν φίλον μου χρεὸς ἤρχισα μίαν ἡμέραν ὡς ἐφε-
ξὺς διηγουόμενος, προτιμήσας θάνατον μᾶλλον παρὰ νὰ
προδῶσω τὸν φίλον μου.

Παρισσότερον θὰ κινηθῆτε εἰς οἶκτον διὰ τὰ δεινὰ
μου, εἶπον πρὸς αὐτάς, ὅταν μάθητε ὅτι αἰτία αὐ-
τῶν εἶναι ἡ φιλία· καὶ ἀκούσατε. Νέος τις ἱππότης,
συμπολίτης μου καὶ στενός μου φίλος ἤρασθη τὸ ὠ-
ραιότερον τοῦ κόσμου πλάσμα, ἀλλὰ τὸ πρὸς αὐτὸ
αἶδας τοῦ τὸν ἐμποδίζει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πάθος του,
εἰς οὗ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ του· τὸν λυποῦμαι, διότι εἶνε
ὁ ἐρασμιώτερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον,
ὅσο ἀτυχὲς ἔρωτος ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν πέμψῃ πρόωρα
εἰς τὸν ᾄδην.

Τότε ἡ Νισίδα, Φαίδανέ, μοὶ εἶπεν, ἂν καὶ δὲν

ἔπεσα εἰς παγίδας ἐρωτός, ὁμοῦς εὐθελὲς εἶνε, μοὶ
φαίνεται, νὰ προτιμήσῃ τις ν' ἀποθάνῃ, παρὰ νὰ ὁ-
μολογήσῃ μετὰ παρόρησίας πρὸς γυναῖκα ὅτι τὴν ἀ-
γαπᾷ· ἐν πρώτοις ἡ τοιαύτη ὁμολογία δὲν δύναται
νὰ τὸν βλάψῃ· εἰπετα, ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἠκούσθη
εὐνοϊκῶς, τῷ δίδεται καὶ ὁ ν' ἀποθάνῃ. — Ἡρμία Νι-
σίδα, τῇ λέγω τότε, ὅταν τις ἐξετάζῃ τὸν ἔρωτα μὲ
ὁρμὴ ἀδιέφορον, νομίζει ὅτι βλέπει παῖδια μόνον
παίζοντα, χλευάζων αὐτὰ καὶ οἰκτιρῶν· ἀλλ' ὅταν
ἡ καρδία του ᾔνι τιτρωμένη ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ αὐ-
τοῦ βέλη, τότε ὅχι μόνον δὲν μᾶς ὠφελοῦσι τὰ
πνεῦμα καὶ ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀποπλανῶσι. Τοι-
αύτη εἶνε ἡ κατάστασις τοῦ φίλου μου, εἰς τοῦ ὁποῖου
τὰς πολλὰς ἐνδοὺς παρακλήσεις ἐδέχθην νὰ προσφέρω
ἐπιστολήν, ἣν ἐγραψα πρὸς τὴν ἐρωμένην του, ἐλπί-
ζων ὅτι θὰ εὕρω ποτὲ καιρὸν νὰ τὴν ἐγχειρίσω. —
δὲν ἔμποδῶ νὰ τὴν ἴδω; ἔχω πολλὴν περιέργειαν νὰ
ἴδω τὸ ὕψος ἐπιστολῆς ἀληθῆς ἐρωτολήπτου!

Δὲν ἀρῆκα νὰ μοὶ διαφύγῃ τόσον καλὴ εὐκαιρία·
διὸ ἀμέσως ἔτυνα ἀπὸ τοῦ κήλπου μου ἐπιστόλιον
ἐγχειρισθὲν μοι πρὸ τινων ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ θυμωδῶ-
νος, ταῦτα αὐτολεξεί περιέχον:

« Ἀπίπταις εἶχον, κυρία, οὐδέποτε νὰ διαφρήξω
καὶ τὰ δεινὰ τῆς σιωπῆς· προστίμων ν' ἀποθάνω, ἀφ'
ὃ κινήσω τὸν οἶκτόν σου μᾶλλον, παρὰ νὰ ζῶ ὑπὸ
τὴν ὀργήν σου. Ἀλλ' ἤθελεν εἶσθαι πολὺ δεινὸν νὰ
μὴ σοὶ γνωστοποιήσω ὅτι σὲ λατρεύω· ἐάν μὲν ἢ
ὃ τοιαύτη ὁμολογία μου δὲν σὲ πειράζῃ, αἰσθάνεμαι
ὅτι θὰ ἐπιθυμήσω εἰσεῖτι τὴν ζωὴν, ἵνα τὴν ἀφιε-
ρῶμαι πρὸς λατρείαν σου· ἐάν δὲ ἡ διαβεβαίωσις
μὲν αὕτη σοὶ φαίνεται ἀξιόποινος, ὁ θάνατός μου
καὶ πᾶντα θὰ δώσω εἰς αὐτὴν δίκην. »

Ἡ Νισίδα τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο ἀναγνοῦσα μετὰ
πολλῆς προσοχῆς, νομίζω, μὲ εἶπε, ὅτι τοιαύτη ἀ-
ποκάλυψις ἐρωτός μὲ τόσον σέβας προσφερομένη, δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀρέσῃ. Σὲ προτρέπω λοιπὸν νὰ
τὸ ἐγχειρίσῃς, πεποιθὼς περὶ τοῦ αἰσίου ἀποτελέ-
σματος. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπιδέχεται πλέον ἀναβολήν,
τῇ ἀπεκρίθην, ὁ φίλος μου ἀποθνήσκει, καὶ δύνασαι
νὰ τὸν σώσῃς. — Λοιπὸν! πῶς; — Ἀποκρίθητι εἰς τοι-
αύτην ἐπιστολήν, ὡς ἐάν ἀπευθύνετο πρὸς σέ, καὶ ἡ
ἀθῶς αὕτη πικρουργία οὐ μόνον αὐτὸν θὰ σώσῃ, ἀλλὰ
καὶ εἰς ἐμὲ θὰ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐπιτύχω οὐ τινος ἐπι-
θυμῶ. — Ὅχι, οὐδέποτε ἀπεκρίθην εἰς ἐρωτικὰς ἐπι-
στολάς, καὶ δὲν ἐπεθύμουν ἀρχὴ τοῦ ἐρωτός μου νὰ
ᾔνι ψεύδος· ἀλλὰ σὲ τί ἐμποδίζει ν' ἀναφέρῃς πρὸς
τὸν φίλον σου ὅτι πρὸ ὀλίγου συνέβη, θέτων ἀντὶ
τοῦ ἐμοῦ τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του; Νὰ εἶπῃς δη-
λαδὴ, ὅτι ἀέγνωσε τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτι σὲ προέ-
τρεψε νὰ τὴν ἐγχειρίσῃς, ὅτι ἀληθῶς σὺ δὲν ἐτόλμη-
σας νὰ εἶπῃς ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἀνέκεν πρὸς αὐτήν, ἀλλ'
ὅτι ἡλπίζες ὅτι θὰ τὴν δεχθῇ χωρὶς ὀργήν. Ἡ ἀπάτη αὕτη
θ' ἀποβῇ πρὸς τὸν συμπολίτην σου ὠφελίμος, καὶ δὲν δύ-
νεται νὰ θεωρηθῇ παρ' οὐδενὸς ὡς ψεύδος, ἀφ' οὗ μέλλῃς
μετ' ὀλίγον νὰ ὁμιλήσῃς πρὸς τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἐρωμένην.

Ἐκπλαγείς λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπίνοιάν τῆς ταύτης,
ἐφέλισα εὐχαριστηρίου τινὰς πρὸς αὐτὴν λόγους,
καὶ ἔσπευσα ν' ἀναφέρω ταῦτα πάντα πρὸς τὸν θυμ-

βρίονα. Ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιτυχίας, ἡ κατάστασις τῆς παραφορᾶς του, ἡ εὐγνωμοσύνη του ἦσαν τόσα δεσμά κρατοῦντά με δεσμευμένον περισσότερο ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸν μου. Ἐδείκνυν διπλάσιαν ἀνησυχίαν παρὰ τῇ Νισίδῃ, θυμῷ γενόμενος πάθους αὐξανόμενου ἀπὸ τῆς παρουσίας της, καὶ μόνον περὶ τοῦ φίλου μου τῇ ὁμίλουν. Μετεχειρίζομην περὶ αὐτοῦ ἐκφράσεις οἷας δι' ἐμὲ αὐτὸν ὑπεγόρευεν ἡ καρδιά μου, καὶ ὑπερέτουν τὴν φιλίαν μεχρις αἰσθήματος, ὅπου ἐμελλε νὰ τὴν διαλύσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἐτόλμησα νὰ δηλώσω εἰς τὴν Νισίδαν τὸ πᾶν, βεβαιῶν αὐτὴν ὅτι ὁ φίλος μου Θιμβρίων δι' αὐτὴν συνελαβε τὴν ιδέαν ἐν ἀποτυχίᾳ νὰ ζητήσῃ τὸν θάνατον· ἐξύμνουν τὴν εὐγενῆ καὶ αἰσθητὴν του, τὸν ἐξωγράφισα ὡς εἴην ἦτο παρών. Ἡ δὲ Νισίδα δὲν τον εἶχεν ὅλως λησμονήσειν, καθότι μοι ἐδειξεν ἐκπληξίν τινα εἰλικρινῆ παρὰ προσποιητὴν, μὲ ἐπέπληξε διὰ τὴν θρασύτητά μου, καὶ μὲ ἠπειλήσεν ὅτι θὰ καταγγεῖλῃ ταῦτα πάντα πρὸς τὸν πατέρα της· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς προσποιητικῆς ταύτης ὀργῆς παρετήρησα σαφῶς ὅτι ἡγάπα τὸν Θιμβρίωνα.

Ὡ! τοῦτο ἦτον ἡ τελευταία δι' ἐμὲ πληγὴ, ἣν πρὸ πολλοῦ μὲν περιέμενον, ἀλλ' εἰσέτι τοῦλάχιστον μὴ ἦτον ἀναισθητός. Ἀπεφάσισα ν' ἀναγγεῖλω πρὸς τὸν φίλον μου Θιμβρίωνα τὴν εὐτυχίαν του, καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀπέλθω εἰς ἐρημίαν, ὅπου οἰκτρῶς νὰ καταλύσω τὸν βίον, ἐννοῶν μὲ ὁποίας δυσχερείας εἶχον ν' ἀντιπαλαίσω· καὶ ὅταν ἐπρόφερον εἰς τὸν ἀντίζηλόν μου ὅτι ἡγαπᾶτο, ἀπώλεσα τὸ λογικόν μου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐπληρώθησαν δακρύων, καὶ μάτην ἐπροσπάθουν νὰ κρύψω τὴν ἀνησυχίαν μου, προδιδόμενος ἀπὸ τοὺς λυγμούς· αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλειπον, καὶ περὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου μου τὸν κατέδρεχον μὲ δάκρυα.

Ὁ δὲ Θιμβρίων θαυμάσας καὶ ἐκπλαγείς μὲ κρατεῖ, μ' ἐναγκαλιζεται, μ' ἐπερωτᾷ θέλων νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης λύπης μου. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἐσιώπων, τόσῳ μὲ ἠνάγκαζε, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν ἔχοντα κεκλιμένους. Ἀχ! ἀνέκραξε... σὲ ἐννοῶ, ἀπὸ ἔρωτα, ἀπὸ ἔρωτα εἶσαι κατελιγμένος. Φεῦ! καὶ πῶς ἠδύνασο νὰ μὴ ἐρωτευθῇς! Ἡ καρδιά σου θρηνεῖ θέλουσα νὰ γείνῃ σφάγιον εἰλικρινοῦς φιλίας, ἐγὼ δὲ θὰ ἤμην ἀνάξιός τοιαύτης, ἀν' τὴν ἐδεχόμην. Ἀγάπα τὴν Νισίδαν, δὲν θὰ τὴν ἴδω ποτὲ, θὰ ζήσω ἴσως ἄνευ αὐτῆς. Εὐχαρίστως ἐδεχόμην τὸν θάνατον, εἴην ἦτο πρὸς εὐτυχίαν της. Τοιαῦτα λέγων ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του, ἵνα σπογγίσῃ τὰ δάκρυά του, συσφίγγων με συγχρόνως εἰς τὸ στήθος του.

Τότε τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας πάραυτα μ' ἐνεθάρρυνε, καὶ ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἡπατήτης φίλε, τῷ λέγω, δὲν ἀγαπῶ τὴν Νισίδαν, ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν της, ἣς τὴν καρδίαν δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐλκύσω, καὶ ἡ παραφορὰ ἔρωτος ἀπορρίφθέντος εἶνε μόνη αἰτία τῆς ἀπελπισίας μου. Δὲν μὲ ἀπατᾷς; μὲ εἶπε, πρὸς με ἐνατενίσας. — Οὐδόλως, φίλτατέ μου Θιμβρίων ἀγαπῶ τὴν Λεύκην περιφρονοῦσαν τὰς εὐχάς μου, καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην εἴην ἡ σύγκρισις τῆς εὐτυχιοῦς ἐδικῆς σου τύχης πρὸς τὴν ἐδικήν μου

ἀπέσπασε δάκρυα πρὸ μικροῦ ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμούς μου. Σὲ ὑπόσχομαι νὰ μὴ κλαύσω πλέον. Ἰπαγε, αἰσθάνομαι ὅτι πλησίον σου ἡ εὐτυχία μου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἔρωτα.

Ὁ Θιμβρίων ἀκούσας ταῦτα μὲ ἐπίστευσεν, ἡ προσποιήθη ὅτι μὲ πιστεύει· καὶ εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὸν καιρὸν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου· ἀπεφάσισα δὲ μάλιστα καὶ ἐγὼ νὰ ἀναδεχθῶ πᾶσαν θυσίαν πρὸς ἡσυχίαν του, διότι δὲν ἤκει μόνον νὰ θυσιάσω τὸ ἀληθές μου πάθος, ἀλλ' ἐπρεπε καὶ νὰ ὑποκρίνωμαι ὅτι αἰσθάνομαι ἄλλο τι. Ἰὴν δὲ ἐπαύριον ἀνεκάλυψα εἰς τὴν Λεύκην τὴν ἡμην, καὶ τῇ ὁμίλησα περὶ τοῦ ἐρωτός μας, ὅτε καὶ παρ' αὐτῆς τῆς ιδίας ἤκουσα ὅτι ἡγαπώμην· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, καὶ μόλις ὅτε ἐπείσθη ὅτι ἡγαπᾶτο τὸ ἐφανερώσαι πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ἡ τοιαύτη ἐμπιστοσύνη ἀποδαίνει καὶ πρὸς τὴν Θιμβρίωνα ὠφέλιμος. Ἡ Νισίδα ἐναντιουμένη εἰσέτι πρὸς τὸ αἶσθημα, ὃ ἐφοβήτο, ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον ὅταν εὔρε καὶ ἄλλην ὁμοιωπαθῆ, καὶ ἐτόλμησε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τοῦ ἐρωτός της χωρὶς νὰ προδῇ περαιτέρω. Ἡδὴ καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐνεθάρρυνον ἀλλήλας, σιωπηλῶς δηλοῦσαι τὰς ὑποφίας των· ἡ δὲ ἠδονή ὅτι ἐνεπιστεύοντο τὰ ἐνδοτέρω τῆς ψυχῆς των αἰσθήματα ἐμετρίχζε τὴν τοῦ ἐρωτός των.

Βοηθεία δὲ τῆς μνημονευθείσης ὑποκρίσεώς μου εἶχον ἐλευθέραν πρόσοδον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νισίδης, φέρων ἐπιστολὰς τοῦ φίλου μου καὶ παρηγορῶν αὐτὸν ἐνίοτε ὅτι εἶδον τὴν ἐρωμένην του, ἐπιτείνων τότε μάλιστα τὴν προσοχὴν μου πρὸς τῆς Λεύκης. Ὁ Θιμβρίων εὐχαρίστως παρατηρῶν πόσον ἡγαπώμην μ' ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ μ' ἐμακάριζε διὰ τὴν εὐτυχίαν μου, ὁμνῶν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῇ τὴν Νισίδαν εἰμὴ καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ἐγὼ τὴν ἀδελφὴν της· ἐγὼ δὲ ὑποχωρῶν εἰς ὅ,τι ἡ φίλιζ ἠθέλει ὑπαγορεύειν ἐταπείνουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν ᾧ δὲ δὲν περιεμένομεν πλέον ἄλλο, εἰμὴ εἰδήσεις ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἵνα ζητήσωμεν τὴν χεῖρα τῆς Λεύκης καὶ τῆς Νισίδης, Πρανσίλος ὁ ἱππότης ἐκεῖνος, ὁ μετὰ τοῦ Θιμβρίωνος ἐν Χέρεσ εἰς ἱριὰ ἐλθὼν, ἐφθάσεν εἰς Νεάπολιν διὰ τὴν προκληθεῖσαν μονομαχίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἱκανοποίησις ἐπρεπε νὰ δημοσιευθῇ, ἀπηρτᾶτο χρόνος μέχρις οὗ λάβωσι τὴν ἀδειαν παρὰ τοῦ ἀντιβασιλέως, καὶ προσδιορισθῶσι δικασταί. Ἡ τρομερὰ αὕτη πάλη ὠρίσθη νὰ γείνῃ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀδείας εἰς εὐρύχωρον πεδιάδα ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς πόλεως. Ἡ διαθυλληθεῖσα αὕτη εἰδήσις, μ' ὤλην τὴν πρόνοιάν μας, ἐφθάσε καὶ μέχρι τῶν ὤτων τῆς Νισίδης, ἣς ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ λύπη ἦσαν ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ ἐρωτός της ζωηρά. Ἐρωτόληπτος καὶ τεθλιμμένη διῆγε θρηνοῦσα καὶ αἶτος καθ' ὅλας τὰς ὀκτὼ ἡμέρας τῆς ἀναβολῆς τῆς μονομαχίας, αἵτινες τῇ ἐφάνιντο τὸσον μακρὰ καὶ τὸσον βραχεῖαι. Ἐκ δὲ τῆς δεινῆς περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἀβεβαιότητος, οὐσης καὶ τοῦ δυστυχήματος αὐτοῦ δεινότερας, ἐξηντλήθησαν ἐντὸς ὀλίγου αἱ δυνάμεις της, καὶ ἠσθένησεν, ἐφ' ᾧ ὁ πατήρ

τας, ἀγνοῶν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τῆς ἀπαράσιτος νὰ τὴν μεταφέρει πρὸς θεραπείαν ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ οἰκίαν.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως, παρκαμνὴν δὲ τῆς μονομαχίας, ἡ Νισιδά ἐστειλε καὶ μὲ προσεκάλεσεν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν κλίνην πλησιάζας μόλις ἤδυνήθη νὰ τὴν γνωρίσῃ· διότι τὸ πρόσωπόν της ἦτο κάτοχρον, τὸ σῶμά της κάτισχνον, αἱ μακραι βλεφάριδες τῆς βεβρεγμέναι· τότε, φασδιανέ, μοι εἶπε, μὲ φωνὴν εὐδύνατον, νὰ προτρέψῃς τοὺς ἀποχιρευτισμοὺς μου πρὸς τὸν Θιμβρίονα, νὰ εἴπῃς πρὸς αὐτὸν ὅτι αἱ ἡμέραι μου εἶνε συνδεδεμέναι μὲ τὰς ἐδοκάς του, καὶ ὅτι αὐρίον τελειώνει ἡ ζωὴ μου. Ὅσον δι' ἐσὲ τὸν μόνον μετ' ἐμὲ δυστυχὴ φίλον του, δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐγκταλίπῃς, καὶ ἐὰν συμβῇ καὶ ἀπευκατάσῃ τι, θὰ παρευρεθῇς ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήτῃς. Ἀχ! ἐπαύμιον, ἐὰν μοι ἦτο δυνατόν, νὰ τὸν ἠκολούθουν ἰπιδῇ ὁμῶς τοῦτο κατ' οὐδένα τρόπον εἶνε δυνατόν, ἐπρόσθεσε, σείρασα ἀπὸ τοῦ κόλπου της ἁγίον πλεῖψανον δακρυβεγμένον, δὸς καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸν, εἶπε, καὶ εἶπέ τῳ, ὅτι ἀπὸ πολλοὺς πολλάκις μὲ διέσωσε τοῦτο κινδύνους, καὶ ὅτι αὐρίον θὰ τῷ ἦνε ὠφελιμώτατον. Μίαν ἐτι χάριν ἔχω νὰ σὲ ζητήσω· εἴμαι ἐτοίμη ν' ἀναχωρήσω μετὰ τοῦ πατρός μου πρὸς ἀνάρρωσίν μου δια τὴν ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκίαν μας κεμένην μίαν μόνον λεύγαν μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης· ὑποσχέθητί μου ὅτι ἔρχεσθαι ἐκεῖ εἰς τὴν τὴν στιγμὴν νὰ μοι ἀναγγέλῃς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πύλης. Καὶ εἰ μὲν ὁ Θιμβρίων εἶναι νικητὴς, θὲς ἐπὶ τῷ βραχίονός σου τὴν λευκὴν ταύτην ταινίαν, ἥτις μακρόθεν φανεῖται θὰ μ' ἀφαιρέσῃ τὴν ἀνυσυρίαν μου· ἐὰν δ' ὑποχωρήσῃ, δὲν θὰ ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκην σου.

ὑποσχέθης λοιπὸν ταῦτα πάντα σπεύσας ἔφερον τὸ ἁγίον ἐκεῖνο λείψανον εἰς τὸν Θιμβρίονα, οὗ τὸ φέρωχον καὶ ἡ ἀνδρία ἐδιπλασιάσθησαν. ἀφ' οὗ τὸ ἔλαθεν, εἶτα μετ' εὐλαθείας αὐτὸ ἀσπασθεὶς τὸ ἔθεσαν εἰς τὸν κόλπον του, καὶ, βέβαιος ὢν περὶ τῆς νίκης του, ἐφαίνετο ὅτι προσεκάλει τὸ πᾶν εἰς μονομαχίαν.

Ἡ στιγμὴ τέλος τῆς μονομαχίας ἐφθασε, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Νεαπόλεως παρευρέθησαν εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ὁ Θιμβρίων δὲ καὶ ὁ Πρανσίλος παρουσιάζονται, ἐκλέξαντες ὅπλα μονομαχίας τὴν σπάθην καὶ τὸ ἐγχειρίδιον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΛΑΙΥ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Τέλος. Ἰδε Φυλλ. 58.)

Παρακολουθήσαμεν τὸ πολίτευμα τοῦ Κλαίου μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν αἱ ὁμόσπονδοι πολιτεῖαι ἀνεγνώρισαν τὰς πάλαι Ἰσπανικὰς καὶ Πορτογαλικὰς ἐν Ἀ-

μερικῇ ἀποικίας, ὡς πολιταίς ἀνεξαρτήτους, καὶ ἀνέλαβον τὴν περὶ τῆς αὐτονομίας τοῦ Νέου Κόσμου εὐθύην, ἀπορνήσαντες ἐπιστήμως, ὅτι θέλουν θεωρήσει ὡς προσβολὴν κατ' αὐτῶν γενομένην πᾶσαν ἐπέμβασιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου. Ὁ Κλαίου ὑπῆρξεν ὁ πρωτοεργὸς τοῦ πολιτικοῦ τούτου συστήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο μέγα, τολμηρὸν, ἀλλ' ὄχι θρασύ· διότι ὁ κὴρ ἐκεῖνος ἠτθάνθη, καὶ ἐξέβισε τοῦτο διὰ μακρῶν εἰς τοὺς πρὸς τὴν βουλὴν λόγους του, ὅτι ἡ πρὸς τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης συγκροτηθεῖσα ἰσχυρὰ συμμάχια, ὅσω δὴ ποτε καὶ ἐπαύμιον τὴν ἀπόλυτον τῶν νομίμων καθιστώσεων διατήρησιν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐξ συμφώνου σταυροφορίαν διαπόντιον ἵνα ἐνορθώτῃ τὴν πρὸ αὐτῆς θεωρουμένην νόμιμον ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας· ὅτι ἕκαστος τῶν ἡγεμόνων εἶχε τοὺς ἀπασχολοῦντας αὐτὸν ἰδίους περισπασμούς· ὅτι ἡ ἰσχυροτάτη τῶν ναυτικῶν δυνάμεων, ἡ Ἀγγλίαν, ἀντὶ νὰ συμφωνήσῃ εἰς τοιαύτην ἐπιχείρησιν, ἠθέλην ἐξεναντίας ἀντισταθῇ εἰς αὐτήν, διότι παροφνωδῶς εἶχεν ἐμψυχώσῃ τοὺς ἐπαναστάτας· ἡ δὲ χειρουργία τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς συνέφερε προδήλως εἰς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐμπορίου, περὶ οὗ πλεῖστον ἡ Ἀγγλία ἐκάρδετο. Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου εἶχεν ἔλθει ὡς πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς, αἱ δ' ὁμόσπονδοι πολιτεῖαι πρὸ παντός ἄλλου ὤφριον βεβαίως καὶ νὰ ἐννοήσωσι τοῦτο, καὶ, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεώς των, νὰ τὸ κυρώσωσιν. Οὕτω πολιτευόμεναι ἐνίσχυσον καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀνεξαρτησίαν, ὅπερ οὐδ' ἄχρηστον, οὐδὲ παράλογον ἦτο εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης εἶχον στρατοὺς πολυαριθμούς καὶ γεγυμνασμένους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤξευρον πῶς νὰ μεταχειρισθῶσι, παρωργισμένοι δὲ ὄντες κατὰ πάσης καινοτομίας, εὐχερδῶς ἠσπάζοντο καὶ αὐτὰς τὰς ἀλλοκοτωτέρας περὶ ἀνορθώσεως τῆς ἀρχαίας τῶν πραγμάτων καταστάσεως ἰδέας. Διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἰσπανίων, αἱ ὁμόσπονδοι πολιτεῖαι προσελάμβανον νέον δικαίωμα εἰς τὸ νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἄλλων δυνάμεων διότι ἔπαυσαν τρώντι τοῦ νὰ θεωρῶνται ὡς φαινόμενον μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον καὶ ὡς ἀνωμαλία ἐπικίνδυνος· ἀλλ' ἀπέβαινον ἡγεμόνες στρατοῦ, ὅστις, ὡς εὐλόγως τότε ἠλπίζετο, ἐμελλε νὰ καταστῇ ἰσχυρὸς, ἀπέβαινον κεφαλὴ σώματος μεγάλου. Τελευταῖον ἡ ἀνεξαρτησία τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἰσπανικῶν χωρῶν ἐμελλε νὰ ἀποβῇ λυσιτελεστάτη καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῶν Ὁμοσπόνδων πολιτειῶν· ἡ αὐτὴ τοῦ Μαδρίτου, ἐνόσω ἐκυριάρχει τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἀπέκρουεν ἀπὸ αὐτῶν πᾶν ξένον ἐμπορεύμα· γινόμεναι δὲ ἀνεξάρτητοι αὗται ἐμελλον νὰ ἀνοίξωσι τὰς πύλας των· αἱ δὲ Ὁμόσπονδοι πολιτεῖαι, καθὼς πλησιέστεραι, ἠδύναντο νὰ ὠφελθῶσιν ἐκ τούτων πλεοῦτον παντός ἄλλου· ἂν ἐσπεύδον μάλιστα, προλαμβάνουσιν τὰς ἄλλας δυνάμεις νὰ τείνωσιν εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους χεῖρα φίλην καὶ ἀρωγὴν, ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἰδιόζοντα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν δίκαια καὶ ν' ἀξιωθῶσιν ἐπικερδῶν προνομίων.